Mossèn Miquel Pujol marxa amb la cistella plena

Quan una persona deixa la vida activa es produeix una barrija - barreja de nostàlgia i alegria. Això, que passa sempre que un company marxa definitivament de la parròquia, s'ha produït aquests dies en què **mossèn Miquel** ha decidit posar punt final a la vida parroquial com a rector de Vilafant i Santa Llogaia .

NOSTÀLGIA. Arxiprestat, veïnatge de parròquies, col·legi la Salle, institut Ramon Muntaner... són més de cinquanta anys de compartir il·lusions i neguits que marquen. Potser no hem pensat sempre igual; qui sap si, fins i tot alguna vegada, no ens hem entès, però un ha estat al costat de l´altre i ens hem ajudat en moltes coses i moltes vegades. Quina llarga campanya...! També al costat de **mossèn Joquim Guillaumes**, molt diferent, però un bon company i un extraordinari capellà de la Salle. La proximitat contagia i aquest és el motiu de la nostàlgia que apareix quan un company deixa la feina, que en torcedissos.

Alegria. Segur que el mossèn ha tingut moltes satisfaccions i aquest és el motiu de l'alegria que un company ha de compartir. Ensenyament i parròquia. Penso que quan l'ensenyament l'ocupava molt –i un sap per experiència que sovint és absorbent– en cap moment no va deixar la feina parroquial i, no solament les misses dels diumenges i festes, sinó la catequesi i els malalts. Després de l'ensenyament, es dedicà a la investigació, i tampoc va robar temps a l'activitat pastoral de la parròquia.

Si del treball com a investigador en queden els seus llibres publicats, de la preocupació pastoral –per posar-ne només un exemple– en dóna fe la construcció del temple de les Forques, la nineta dels seus ulls, situada en un barri de Vilafant.

⇛ «Residència per a sacerdots a Figueres: una assignatura pendent?»

Els pobles de Vilafant i Santa Llogaia, que són agraïts –ho hem dit moltes vegades–, li han reconegut la feina ben feta. Ho van fer ja amb motiu de les noces d'or sacerdotals, atorgant-li el títol de «fill adoptiu» de la població i ara en un càlid homenatge de comiat .

Mossèn Miquel marxa amb la cistella plena. Bé, això de plena és una manera de dir perquè omplir una cistella costa i sempre –sobretot després de 53 anys– hom hi ha de posar coses que no voldria haver fet i/o fet millor. Som humans i per això en tot comiat, i el mossèn també ho ha fet, demanem perdó. Quan dic «plena» vull manifestar, com he repetit al llarg d´aquest article, que primordialment ha fet de rector de parròquia, sacerdot per damunt de tot.

Ja que he parlat de nostàlgia, permeteu-me un afegitó. Segur que ho sent ell i ho experimentem tots. No té substitut. Des de Figueres i comarca haurem de multiplicar la feina. I encara una altra nostàlgia: quina llàstima que, havent-ne parlat molt, així com tenim una residència a Girona on ha anat el mossèn i una altra a Banyoles i a Olot, el Bisbat no s'hagi animat a fer-ne una a Figueres, sobretot tenint ja l'espai. Figueres és la segona ciutat de la província i l'Alt Empordà, una de les comarques que té més parròquies amb molts mossèns que ens anem fent grans, que fa temps que som a la comarca però que, des de Figueres, ben atesos, encara podríem oferir alguns serveis. Si no estic equivocat, mossèn Miquel, 82 anys, però amb plenes facultats, ha decidit marxar perquè estava sol, per tant mal atès i si no fos que no disposa de cotxe, encara atendria alguna de les seves parròquies i/ o algun servei a la ciutat. Residència sacerdotal per a sacerdots a Figueres: una assignatura pendent ? Una decisió a prendre pel proper bisbe...? Si més no, per pensar-hi seriosament .

***Rector de Pontós**